

Arrest

nr. 86 696 van 31 augustus 2012
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 27 maart 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. NIANG verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, A.G., luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart een Georgisch staatsburger van Armeense origine te zijn, afkomstig uit het dorp Ozni, gelegen in het district Tsalka, Georgië. U bent gehuwd met N.G. (...) (OV 6.872.291) met wie u twee kinderen hebt.

In januari 2006 werd u lid van Edinij Dzhavakhk (United Javakhk), die opkomt voor de rechten van de Armeense minderheid in Georgië en ijvert voor meer autonomie.

Op 9 maart 2006 werden drie personen van Armeense afkomst in een Armeens dorp aangevallen door etnische Georgiërs; één van hen overleed, de anderen raakten gewond. Naar aanleiding van dit incident werd op 11 maart een demonstratie georganiseerd in Akhakalaki waarbij vernielingen werden aangericht.

Op 12 maart werd u thuis gearresteerd door de politie. U werd drie uur lang vastgehouden op het politiekantoor, waar u werd geslagen. De agenten beschuldigden u van ordeverstoring en het inslaan van enkele ramen maar u werd zonder meer vrijgelaten.

Op 17 juli 2008 vond er een explosie plaats in Akhalkalaki, vlakbij het huis van het hoofd van de politie. Daarna werden verschillende personen van Edinij Dzhavakhhk, waaronder de leiders C. (...) en S. (...) en leden van hun familie, opgepakt. Na hun arrestatie verdeelde u pamfletten waarin opgeroepen werd tot hun vrijlating.

Op 26 juli 2008 kwamen drie personen in burger naar uw huis om een huiszoeking uit te voeren. Ze waren op zoek naar de pamfletten en namen u nadien mee naar het politiekantoor van Tsalka. U werd er bijna een dag lang vastgehouden. U werd er geslagen en men toonde u documenten in verband met uw politieke activiteiten en de feiten waarvan u in 2006 al beschuldigd was. Na uw vrijlating ging u naar het ziekenhuis voor verzorging. Ongeveer twee dagen later vertrok u voor enige tijd naar Tbilisi, waar uw vrouw verbleef.

Bij de lokale verkiezingen in 2010 was u waarnemer voor de partij New Rights van D.G. (...). U steunde N.D. (...), een kandidaat van Armeense afkomst. 's Avonds na de verkiezingen werden u en twee andere Armeense waarnemers aangevallen door Georgiërs toen jullie de urne naar buiten aan het dragen waren. Zij namen de urne mee. Later bleek dat een andere kandidaat gewonnen had. Jullie dienden een klacht in bij de kiescommissie en vertelden het aan Dimaksyan. U werd verder enkele keren afgeperst door inwijkelingen uit Svanetië en Adjarië. Nadat u had geweigerd te betalen, resulteerde dit in januari 2011 in de onteigening van uw gronden.

Begin januari 2011 werd de bewaker van uw boerderij aangevallen met een mes en werd de helft van uw vee gestolen. Niet lang daarna werd er ook nog brand gesticht op uw boerderij. Ongeveer tien dagen nadat de bewaker gewond was geraakt, kwamen enkele medewerkers van de dienst onroerend goed van de gemeente Tsalka naar uw huis. Ze toonden een document getekend door de president waarin gesteld werd dat uw gronden niet langer van u waren maar van de staat. De mannen bedreigden u en dwongen u het document te ondertekenen. Hierna vertrok u naar Tbilisi.

Op 19 augustus werd u gebeld door enkele leden van Edinij Dzhavakhhk die u vertelden dat Georgische priesters zich hadden gevestigd in enkele dorpen in de buurt van Tsalka. Jullie gingen er naartoe en er ontstond een gevecht waarbij jullie de priesters verjoegen. U werd echter opgepakt door de politie en naar een kantoor in Tbilisi gebracht, waar u drie uur lang ondervraagd werd. U werd geslagen en agenten toonden u het dossier dat ze tegen u hadden. Ze dreigden ermee u te laten veroordelen indien u niet zou instemmen om informatie over Edinij Dzhavakhhk aan hen door te geven. U ondertekende een akkoord en een uitreisverbod. Hierna besloot u het land te verlaten.

U vertrok samen met uw gezin op 1 september 2011 uit Georgië. Via Turkije en Italië reisden jullie naar België, waar jullie op 7 september aankwamen en dezelfde dag asiel aanvroegen."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, A.G., luidt als volgt:

"U verklaarde voor het Commissariaat-generaal problemen te hebben gekend met de autoriteiten in Georgië omwille van uw politiek activisme. U was lid van de beweging Edinij Dzhavakhhk en actief voorvechter van de rechten van de Armeense minderheid in Georgië.

Bij een eventuele terugkeer naar Georgië vreest u verdere problemen omdat men er geen "obstakels" zoals u tolereert.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u uw politiek engagement voor de rechten van de Armeense minderheid, waarvan uw lidmaatschap van Edinij Dzhavakhhk en uw waarnemerschap bij de verkiezingen in 2010 belangrijke uitingen waren, niet aannemelijk maakt.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw lidmaatschap van Edinij Dzhavakhhk niet geloofwaardig is. U verklaarde dat in de nasleep van de aanslag op de politiechef van Akhalkalaki op 17 juli 2008 onder andere twee leiders van de organisatie, V.C. (...) en G.S. (...), werden gearresteerd en dat zij op dit moment beiden in de gevangenis zitten. (CGVS, p.13, 14)

Uw verklaringen worden echter tegengesproken door informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd. Hieruit blijkt dat G.S. (...) kon ontsnappen bij een poging om hem te arresteren in juli 2008; dat hierbij een agent om het leven kwam; en dat hij nadien twee maal bij verstek veroordeeld werd omdat hij nog steeds voortvluchtig was.

Bovendien bevestigde de Armeense organisatie Yerkir, die meermaals over de zaak berichtte, dat zij niets meer heeft vernomen over S. (...) sinds hij kon ontkomen bij de poging tot arrestatie.

Dat u, als lid van Edinij Dzhavakhhk, niet correct geïnformeerd zou zijn over het lot van de leiders van uw organisatie, is niet geloofwaardig te noemen, te meer daar u voordien persoonlijk met hen contact

had (CGVS, p.13) en u in 2010 nog contact zou hebben gehad met de secretaris van de organisatie (CGVS, p.16).

Bovenstaande vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweerde lidmaatschap van Edinij Dzhavakhk.

Bovendien slaagt u er evenmin in om uw lidmaatschap op objectieve wijze te staven.

Vooreerst zijn uw verklaringen aangaande het enige document dat expliciet vermeldt dat u lid bent van Edinij Dzhavakhk, de brief van S.A. (...) d.d.19/08/2011, weinig aannemelijk te noemen. U stelde dat u deze brief per post ontving toen u reeds in België was. Hij zou opgestuurd zijn door uw nicht F. (...) maar het zou uw zus geweest zijn die deze brief in handen kreeg. (CGVS, p.5-6, 8)

Aan de hand van de door u neergelegde enveloppe kan opgemaakt worden dat deze brief naar u werd verstuurd eind december 2011 en dat hij in België bezorgd werd begin januari 2012.

U verklaarde dat u voordat u deze brief ontving niet op de hoogte was van het bestaan van dit document. (CGVS, p.5) Dit is weinig aannemelijk te noemen. Immers, een kennis van uw zus die op het politiekantoor werkte, zou dit document onderschept hebben voor het de geadresseerde, de politiechef, kon bereiken. (CGVS, p.5-6) Dat uw zus u in de periode augustus-december niet op de hoogte zou hebben gebracht van het bestaan van dit document is weinig aannemelijk, gezien het belang ervan voor u (CGVS, p.5).

Voorts bleek u weinig op de hoogte te zijn van de persoon die dit document voor u gestolen zou hebben "om iets goed te doen". Zo bleek u niet te weten hoe uw zus deze persoon kende, noch kende u de naam van deze persoon. Bovendien wist u niet of deze persoon zichzelf in gevaar had gebracht met het stelen van dit document. (CGVS, p.5-6)

Dat u van deze zaken niet op de hoogte bent, terwijl het een officieel document zou zijn dat gestolen werd en uw zus u hierover vertelde (nadat u het had ontvangen), is evenmin weinig aannemelijk.

Ten slotte vermeldt de brief nog dat u demonstraties organiseert, iets waar u zelf geen melding van maakte toen u gevraagd werd welke specifieke activiteiten u deed voor Edinij Dzhavakhk (CGVS, p.3).

Daarnaast vermeldt de karakterschets geschreven door B.B. (...), de voorzitter van het dorp, d.d.05/06/2010 nergens uw lidmaatschap van Edinij Dzhavakhk of uw activiteiten als verdediger van de rechten van de Armenen.

Dat hij geen van beide zou vermelden maar wel uw activiteiten voor de partij New Rights van S.G. (...), en dit terwijl het document een duidelijk gesolliciteerd karakter heeft – uw zus verzocht hem uitdrukkelijk om deze brief te schrijven (CGVS, p.7) – is weinig aannemelijk indien u werkelijk op dit vlak actief zou zijn geweest.

Voorts kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaring als zou u waarnemer zijn geweest bij de lokale verkiezingen in 2010.

Ook hier stemmen uw verklaringen niet overeen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd.

Ten eerste verklaarde u dat u op 20 april 2010, nog voor het tellen van de stemmen, op straat werd aangevallen toen u de volle stembus naar buiten aan het brengen was uit het stemlokaal. (CGVS, p.17)

Daarnaast stelde u ook dat u waarnemer was voor de partij van D.G. (...), New Rights, omdat u wilde dat uw (Armeense) kandidaat, N. D. (...), zou winnen. D. (...) zou u hebben gevraagd. (CGVS, p. 8, 16, 17)

Uit voormelde informatie blijkt echter dat de verkiezingen plaatsvonden op 30 mei 2010 en dat N.D. (...) toen opkwam voor de regeringspartij United National Movement. Deze partij behaalde in Tsalka meer dan 70 procent van de stemmen.

Gelet op het voorgaande, kan er geen geloof gehecht aan uw verklaringen dat u waarnemer was voor New Rights, en in het bijzonder N.D. (...).

Het door u neergelegde document dat uw deelname aan de verkiezingen als waarnemer zou moeten staven (stuk 5-6) toont enkel aan dat u lid was van New Rights, maar niet uw rol als waarnemer bij de verkiezingen. Dit geldt eveneens voor de brief van B.B. (...), die uw lidmaatschap van deze partij bevestigt en stelt dat u "actief deelgenomen hebt" aan de lokale verkiezingen in 2010, zonder dit evenwel verder te specificeren. Hierbij dient nogmaals te worden gewezen op het gesolliciteerde karakter van deze brief (supra).

Gelet op het feit dat u uw lidmaatschap van Edinij Dzhavakhk en uw politiek engagement voor de rechten van de Armeense minderheid geenszins aannemelijk maakt, wordt ook de geloofwaardigheid van de door u verklaarde problemen die u hierdoor zou hebben gekend, i.e. de arrestaties en onteigening van uw gronden, ondermijnd.

Aangezien uw verklaringen als zou u waarnemer zijn geweest bij de lokale verkiezingen in 2010, niet geloofwaardig werden geacht, kan er evenmin geloof gehecht worden aan het feit dat u op de verkiezingsdag aangevallen zou zijn toen u met enkele andere mensen de stembus naar buiten aan het dragen was. Immers, het was in deze rol dat u en twee andere waarnemers de stembus naar het centrum moesten brengen voor de telling. (CGVS, p.17)

Bovendien situeerde u de verkiezingsdag op de verkeerde datum. (supra)

De eerder gedane vaststelling aangaande uw verklaringen over de arrestatie en opsluiting van S. (...) ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw arrestatie op 26 juli 2008.

U verklaarde immers dat u na de arrestatie van C. (...) en S. (...) pamfletten verdeelde waarin de vrijlating van beiden werd geëist en dat u gearresteerd werd na een huiszoeking waarbij deze pamfletten gezocht werden. (CGVS, p.14)

Aangezien S. (...) niet werd gearresteerd en opgesloten, is het niet geloofwaardig te noemen dat in de pamfletten die u zou hebben uitgedeeld, en die het doel van de huiszoeking zouden zijn geweest, zijn vrijlating zou zijn geëist.

Met betrekking tot de verwondingen die u opgelopen zou hebben tijdens uw aanhouding in juli 2008, verklaarde u onder andere gebroken ribben te hebben opgelopen. U zou achteraf voor verzorging naar het ziekenhuis gegaan zijn en hiervan een medisch attest bekomen hebben van een Armeense arts. Dit attest zou u neergelegd hebben in het kader van uw asielaanvraag. (CGVS, p.15)

Echter, geen van de twee medische attesten die u hebt neergelegd, wijzen op een behandeling in het ziekenhuis in 2008.

Het attest uit 2011 vermeldt geen fysieke verwondingen, noch een behandeling in 2008.

Het attest uit 2010 vermeldt geen data van opname in en ontslag uit het ziekenhuis. Bovendien wordt er geen melding gemaakt van gebroken ribben, enkel van verwondingen aan het hoofd. Het attest vermeldt uw verklaring als zou u deze hebben opgelopen toen u voor de school in Ozni door onbekenden werd geslagen met een vlak wapen. Hoewel dit laatste uw persoonlijke verklaring is - zodat de objectieve bewijswaarde zeer beperkt is - komt het niet overeen met uw verklaring voor het Commissariaat-generaal als zou u door de politie zijn geslagen. Gelet op het voorgaande kan dit attest evenmin als objectief bewijs gelden voor uw arrestatie in juli 2008.

Uw verklaring voor de vaststelling dat de medische attesten niet gedateerd waren in 2008 overtuigt geenszins.

U verklaarde dat de dokter het attest niet onmiddellijk gaf omdat hij bedreigd werd. Dit verklaart echter niet waarom er geen data van opname en ontslag vermeld zijn of enige andere indicatie van de datum waarop de verwondingen opgelopen of behandeld werden, noch waarom er geen sprake is van gebroken ribben.

Voorts is het weinig aannemelijk te noemen dat u een uitreisverbod getekend zou hebben tijdens uw aanhouding op augustus 2011.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt immers dat men op 15 plaatsen de grens tussen Georgië en het buitenland kan oversteken. Deze grensposten zijn uitgerust met elektronische lees- en registratieapparatuur voor reisdocumenten. Dat u in dit geval met een paspoort op uw eigen naam de grens met Turkije kon oversteken (CGVS, p.10, 11) zonder problemen te kennen is dan ook niet aannemelijk te noemen aangezien aangenomen mag worden dat grenscontroles ook tot doel hebben om mensen met een uitreisverbod tegen te houden.

Bovendien zou u nog een internationaal paspoort geregeld hebben via een tussenpersoon nadat u het uitreisverbod had getekend. (CGVS, p.10)

Dat u in dit geval niet zou weten of dit paspoort überhaupt een officieel reisdocument was (CGVS, p.10), is evenmin aannemelijk te noemen gezien u een uitreisverbod zou hebben getekend en een dergelijk document enkel nodig is om naar het buitenland te reizen.

Verder verklaarde ook u dat het feit dat uw boerderij onteigend werd te maken had met uw politieke activiteiten. (CGVS, p.20)

Aangezien u deze activiteiten niet aannemelijk maakt, wordt ook de geloofwaardigheid van de onteigening aangetast.

Deze wordt verder ondermijnd door de vaststelling van tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen ter zake.

Zo verklaarde u voor het Commissariaat-generaal in eerste instantie dat u niet naar de politie stapte nadat drie personen naar u waren gekomen met een onteigeningsbevel dat getekend was door de president. (CGVS, p.22)

Echter, in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal die u had ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken met de hulp van een tolk, had u verklaard dat u nadat u het onteigeningsbevel had gekregen, naar de politie stapte om een klacht in te dienen. (vragenlijst CGVS, p.3)

Hiermee geconfronteerd, verklaarde u dat u wel naar de politie stapte maar dat ze zeiden dat ze u niet konden helpen.

Toen u hierop geconfronteerd werd met uw aanvankelijke verklaring als zou u niet naar de politie gestapt zijn, stelde u dat u had geantwoord op de vraag of u een klacht schreef. Er werd u echter wel degelijk gevraagd of u naar de politie ging nadat deze drie personen waren langsgesproken (CGVS,

p.22), zodat uw verklaring dan ook niet kan volstaan ter verklaring van de vastgestelde tegenstrijdigheid.

Voorts verklaarde u voor het Commissariaat-generaal dat u het onteigeningsbevel voor het eerst zag toen de drie mannen naar uw huis kwamen. (CGVS, p.22) U had er op dat moment nog geen melding van gemaakt dat u al eerder op de hoogte was van de onteigening. (CGVS, p.17-18)

In de vragenlijst van het Commissariaat-generaal had u echter verklaard dat u begin januari naar het gemeentebestuur van Tsalka werd opgeroepen en dat u daar van een afgevaardigde het onteigeningsbevel, getekend door de president, te zien kreeg. (vragenlijst CGVS, p.2)

Hiermee geconfronteerd, verklaarde u in eerste instantie dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken niet de mogelijkheid had gehad om het volledige verhaal te vertellen. Toen u de mogelijkheid kreeg om dit te verduidelijken, verklaarde u dat u inderdaad naar deze afgevaardigde ging in januari 2011, vóór de drie mannen naar uw huis kwamen. (CGVS, p.22-23)

Dit is echter in tegenspraak met uw eerdere verklaringen als zou u het betreffende onteigeningsbevel voor het eerst gezien hebben toen de drie mannen naar uw huis kwamen.

Bovenstaande tegenstrijdigheden raken aan de kern van uw asielrelaas, met name de onteigening van uw boerderij.

Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid ervan verder ondermijnd.

De door u neergelegde documenten aangaande uw woonst en eigendom kunnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen.

Het testament waarin uw grootmoeder de gronden aan u naliet dateert van de periode van de Sovjet-Unie en u kreeg de erfenis in 1997. (CGVS, p.9) Bijgevolg kan het de vermeende onteigening niet aantonen. Dit geldt eveneens voor de beschrijving van de gronden die u erfde (stuk 12) aangezien het document ook dateert van 1997, zijnde lang voor de vermeende onteigening in 2011. Daarenboven vermeldt het bewijs van woonst d.d.28/01/2011 dat u op dat moment nog steeds eigenaar was van 1.17 hectare grond.

Volledigheidshalve wordt nog opgemerkt dat wat betreft de algemene situatie van de Armeense minderheid in Georgië, uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (een kopie werd aan het administratief dossier toegevoegd), dient te worden afgeleid dat personen van Armeense origine actueel in Georgië niet vervolgd worden in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Bijgevolg kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De overige door u neergelegde documenten vermogen niet om bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

De Georgische identiteitskaarten van u en uw vrouw, uw rijbewijs, de geboorteaktes van u en de kinderen, en uw huwelijksakte bevatten enkel gegevens betreffende jullie identiteit en familiebanden die door mij op dit moment niet in twijfel getrokken worden.

De getuigenverklaringen van A.A. (...), L.B. (...) en A.E. (...) stellen dat u vervolgd werd omwille van uw politieke overtuiging en activiteiten. Echter, uit uw verklaringen blijkt dat deze getuigenissen geschreven werden op uitdrukkelijk verzoek van u (via uw zus). Bovendien zijn twee van deze personen burens van u en werkte de derde persoon op uw boerderij. (CGVS, p.4-5) Gelet op het gesolliciteerde karakter van deze stukken, uw banden met de auteurs ervan en de algemene verwoording is de bewijswaarde ervan zeer beperkt en wegen zij niet op tegen de eerder gedane vaststellingen.

Het attest van woonst d.d.05/06/2010 handelt niet over uw problemen. (CGVS, p.7)

De door u neergelegde artikels in verband met uw 'partij' Edinij Dzhavakhhk en de problemen waartegen jullie streden in Tsalka, vermelden volgens u nergens uw naam, noch de problemen die u persoonlijk zou hebben gekend. (CGVS, p.8) Bijgevolg kunnen zij de door u verklaarde problemen niet op objectieve wijze staven."

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, N.G., luidt het asielrelaas als volgt:

"U verklaart een Georgisch staatsburger van Armeense origine te zijn, afkomstig uit Tbilisi, Georgië. U bent gehuwd met A.G. (...) (OV 6.872.291) met wie u twee kinderen hebt.

Uw man woonde voornamelijk op zijn boerderij in het dorp Ozni, terwijl u hoofdzakelijk in Tbilisi verbleef. Uw man was sinds 2006 lid van Edinij Dzhavakhhk (United Javakhhk), een organisatie die opkomt voor de rechten van de Armeense minderheid in Georgië en ijvert voor meer autonomie.

Omwille van zijn lidmaatschap kende hij ernstige problemen met de autoriteiten. Hij werd meerdere malen aangehouden. Daarnaast werd hij afgeperst door inwijkelingen uit Svanetië en Adjarië.

Door hun toedoen onteigenden de Georgische autoriteiten uiteindelijk in 2011 de gronden en boerderij van uw man. Eind augustus 2011 beslisten jullie het land te verlaten. U vertrok samen met uw gezin op

1 september 2011 uit Georgië. Via Turkije en Italië reisden jullie naar België, waar jullie op 7 september aankwamen en dezelfde dag asiel aanvroegen."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, N.G., luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag op dezelfde problemen als uw echtgenoot beroept. (CGVS dd. 10/01/2012, p.4)

Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot door mij besloten werd dat uw echtgenoot de status van vluchteling of de subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing betreffende de asielaanvraag van uw echtgenoot luidt als volgt:

"U verklaarde voor het Commissariaat-generaal problemen te hebben gekend met de autoriteiten in Georgië omwille van uw politiek activisme. U was lid van de beweging Edinij Dzhavakhk en actief voorvechter van de rechten van de Armeense minderheid in Georgië.

Bij een eventuele terugkeer naar Georgië vreest u verdere problemen omdat men er geen "obstakels" zoals u tolereert.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u uw politiek engagement voor de rechten van de Armeense minderheid, waarvan uw lidmaatschap van Edinij Dzhavakhk en uw waarnemerschap bij de verkiezingen in 2010 belangrijke uitingen waren, niet aannemelijk maakt.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw lidmaatschap van Edinij Dzhavakhk niet geloofwaardig is. U verklaarde dat in de nasleep van de aanslag op de politiechef van Akhalkalaki op 17 juli 2008 onder andere twee leiders van de organisatie, V.C. (...) en G.S. (...), werden gearresteerd en dat zij op dit moment beiden in de gevangenis zitten. (CGVS, p.13, 14)

Uw verklaringen worden echter tegengesproken door informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd. Hieruit blijkt dat G.S. (...) kon ontsnappen bij een poging om hem te arresteren in juli 2008; dat hierbij een agent om het leven kwam; en dat hij nadien twee maal bij verstek veroordeeld werd omdat hij nog steeds voortvluchtig was. Bovendien bevestigde de Armeense organisatie Yerkir, die meermaals over de zaak berichtte, dat zij niets meer heeft vernomen over S. (...) sinds hij kon ontkomen bij de poging tot arrestatie.

Dat u, als lid van Edinij Dzhavakhk, niet correct geïnformeerd zou zijn over het lot van de leiders van uw organisatie, is niet geloofwaardig te noemen, te meer daar u voordien persoonlijk met hen contact had (CGVS, p.13) en u in 2010 nog contact zou hebben gehad met de secretaris van de organisatie (CGVS, p.16).

Bovenstaande vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweerde lidmaatschap van Edinij Dzhavakhk.

Bovendien slaagt u er evenmin in om uw lidmaatschap op objectieve wijze te staven.

Vooreerst zijn uw verklaringen aangaande het enige document dat expliciet vermeldt dat u lid bent van Edinij Dzhavakhk, de brief van S.A. (...) d.d.19/08/2011, weinig aannemelijk te noemen. U stelde dat u deze brief per post ontving toen u reeds in België was. Hij zou opgestuurd zijn door uw nicht F. (...) maar het zou uw zus geweest zijn die deze brief in handen kreeg. (CGVS, p.5-6, 8)

Aan de hand van de door u neergelegde enveloppe kan opgemaakt worden dat deze brief naar u werd verstuurd eind december 2011 en dat hij in België bezorgd werd begin januari 2012.

U verklaarde dat u voordat u deze brief ontving niet op de hoogte was van het bestaan van dit document. (CGVS, p.5) Dit is weinig aannemelijk te noemen. Immers, een kennis van uw zus die op het politiekantoor werkte, zou dit document onderschept hebben voor het de geadresseerde, de politiechef, kon bereiken. (CGVS, p.5-6) Dat uw zus u in de periode augustus-december niet op de hoogte zou hebben gebracht van het bestaan van dit document is weinig aannemelijk, gezien het belang ervan voor u (CGVS, p.5).

Voorts bleek u weinig op de hoogte te zijn van de persoon die dit document voor u gestolen zou hebben "om iets goed te doen". Zo bleek u niet te weten hoe uw zus deze persoon kende, noch kende u de naam van deze persoon. Bovendien wist u niet of deze persoon zichzelf in gevaar had gebracht met het stelen van dit document. (CGVS, p.5-6)

Dat u van deze zaken niet op de hoogte bent, terwijl het een officieel document zou zijn dat gestolen werd en uw zus u hierover vertelde (nadat u het had ontvangen), is evenmin weinig aannemelijk.

Ten slotte vermeldt de brief nog dat u demonstraties organiseert, iets waar u zelf geen melding van maakte toen u gevraagd werd welke specifieke activiteiten u deed voor Edinij Dzhavakhk (CGVS, p.3).

Daarnaast vermeldt de karakterschets geschreven door B.B. (...), de voorzitter van het dorp, d.d.05/06/2010 nergens uw lidmaatschap van Edinij Dzhevakhk of uw activiteiten als verdediger van de rechten van de Armenen.

Dat hij geen van beide zou vermelden maar wel uw activiteiten voor de partij New Rights van S.G. (...), en dit terwijl het document een duidelijk gesolliciteerd karakter heeft – uw zus verzocht hem uitdrukkelijk om deze brief te schrijven (CGVS, p.7) – is weinig aannemelijk indien u werkelijk op dit vlak actief zou zijn geweest.

Voorts kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaring als zou u waarnemer zijn geweest bij de lokale verkiezingen in 2010.

Ook hier stemmen uw verklaringen niet overeen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd.

Ten eerste verklaarde u dat u op 20 april 2010, nog voor het tellen van de stemmen, op straat werd aangevallen toen u de volle stembus naar buiten aan het brengen was uit het stemlokaal. (CGVS, p.17) Daarnaast stelde u ook dat u waarnemer was voor de partij van D.G. (...), New Rights, omdat u wilde dat uw (Armeense) kandidaat, N. D. (...), zou winnen. D. (...) zou u hebben gevraagd. (CGVS, p. 8, 16, 17)

Uit voormelde informatie blijkt echter dat de verkiezingen plaatsvonden op 30 mei 2010 en dat N.D. (...) toen opkwam voor de regeringspartij United National Movement. Deze partij behaalde in Tsalka meer dan 70 procent van de stemmen.

Gelet op het voorgaande, kan er geen geloof gehecht aan uw verklaringen dat u waarnemer was voor New Rights, en in het bijzonder N.D. (...).

Het door u neergelegde document dat uw deelname aan de verkiezingen als waarnemer zou moeten staven (stuk 5-6) toont enkel aan dat u lid was van New Rights, maar niet uw rol als waarnemer bij de verkiezingen. Dit geldt eveneens voor de brief van B.B. (...), die uw lidmaatschap van deze partij bevestigt en stelt dat u "actief deelgenomen hebt" aan de lokale verkiezingen in 2010, zonder dit evenwel verder te specificeren. Hierbij dient nogmaals te worden gewezen op het gesolliciteerde karakter van deze brief (supra).

Gelet op het feit dat u uw lidmaatschap van Edinij Dzhevakhk en uw politiek engagement voor de rechten van de Armeense minderheid geenszins aannemelijk maakt, wordt ook de geloofwaardigheid van de door u verklaarde problemen die u hierdoor zou hebben gekend, i.e. de arrestaties en onteigening van uw gronden, ondermijnd.

Aangezien uw verklaringen als zou u waarnemer zijn geweest bij de lokale verkiezingen in 2010, niet geloofwaardig werden geacht, kan er evenmin geloof gehecht worden aan het feit dat u op de verkiezingsdag aangevallen zou zijn toen u met enkele andere mensen de stembus naar buiten aan het dragen was. Immers, het was in deze rol dat u en twee andere waarnemers de stembus naar het centrum moesten brengen voor de telling. (CGVS, p.17)

Bovendien situeerde u de verkiezingsdag op de verkeerde datum. (supra)

De eerder gedane vaststelling aangaande uw verklaringen over de arrestatie en opsluiting van S. (...) ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw arrestatie op 26 juli 2008.

U verklaarde immers dat u na de arrestatie van C. (...) en S. (...) pamfletten verdeelde waarin de vrijlating van beiden werd geëist en dat u gearresteerd werd na een huiszoeking waarbij deze pamfletten gezocht werden. (CGVS, p.14)

Aangezien S. (...) niet werd gearresteerd en opgesloten, is het niet geloofwaardig te noemen dat in de pamfletten die u zou hebben uitgedeeld, en die het doel van de huiszoeking zouden zijn geweest, zijn vrijlating zou zijn geëist.

Met betrekking tot de verwondingen die u opgelopen zou hebben tijdens uw aanhouding in juli 2008, verklaarde u onder andere gebroken ribben te hebben opgelopen. U zou achteraf voor verzorging naar het ziekenhuis gegaan zijn en hiervan een medisch attest bekomen hebben van een Armeense arts. Dit attest zou u neergelegd hebben in het kader van uw asielaanvraag. (CGVS, p.15)

Echter, geen van de twee medische attesten die u hebt neergelegd, wijzen op een behandeling in het ziekenhuis in 2008.

Het attest uit 2011 vermeldt geen fysieke verwondingen, noch een behandeling in 2008.

Het attest uit 2010 vermeldt geen data van opname in en ontslag uit het ziekenhuis. Bovendien wordt er geen melding gemaakt van gebroken ribben, enkel van verwondingen aan het hoofd. Het attest vermeldt uw verklaring als zou u deze hebben opgelopen toen u voor de school in Ozni door onbekenden werd geslagen met een vlak wapen. Hoewel dit laatste uw persoonlijke verklaring is - zodat de objectieve bewijswaarde zeer beperkt is - komt het niet overeen met uw verklaring voor het Commissariaat-generaal als zou u door de politie zijn geslagen. Gelet op het voorgaande kan dit attest evenmin als objectief bewijs gelden voor uw arrestatie in juli 2008.

Uw verklaring voor de vaststelling dat de medische attesten niet gedateerd waren in 2008 overtuigt geenszins.

U verklaarde dat de dokter het attest niet onmiddellijk gaf omdat hij bedreigd werd. Dit verklaart echter niet waarom er geen data van opname en ontslag vermeld zijn of enige andere indicatie van de datum waarop de verwondingen opgelopen of behandeld werden, noch waarom er geen sprake is van gebroken ribben.

Voorts is het weinig aannemelijk te noemen dat u een uitreisverbod getekend zou hebben tijdens uw aanhouding op augustus 2011.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt immers dat men op 15 plaatsen de grens tussen Georgië en het buitenland kan oversteken. Deze grensposten zijn uitgerust met elektronische lees- en registratieapparatuur voor reisdocumenten. Dat u in dit geval met een paspoort op uw eigen naam de grens met Turkije kon oversteken (CGVS, p.10, 11) zonder problemen te kennen is dan ook niet aannemelijk te noemen aangezien aangenomen mag worden dat grenscontroles ook tot doel hebben om mensen met een uitreisverbod tegen te houden.

Bovendien zou u nog een internationaal paspoort geregeld hebben via een tussenpersoon nadat u het uitreisverbod had getekend. (CGVS, p.10)

Dat u in dit geval niet zou weten of dit paspoort überhaupt een officieel reisdocument was (CGVS, p.10), is evenmin aannemelijk te noemen gezien u een uitreisverbod zou hebben getekend en een dergelijk document enkel nodig is om naar het buitenland te reizen.

Verder verklaarde ook u dat het feit dat uw boerderij onteigend werd te maken had met uw politieke activiteiten. (CGVS, p.20)

Aangezien u deze activiteiten niet aannemelijk maakt, wordt ook de geloofwaardigheid van de onteigening aangetast.

Deze wordt verder ondermijnd door de vaststelling van tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen ter zake.

Zo verklaarde u voor het Commissariaat-generaal in eerste instantie dat u niet naar de politie stapte nadat drie personen naar u waren gekomen met een onteigeningsbevel dat getekend was door de president. (CGVS, p.22)

Echter, in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal die u had ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken met de hulp van een tolk, had u verklaard dat u nadat u het onteigeningsbevel had gekregen, naar de politie stapte om een klacht in te dienen. (vragenlijst CGVS, p.3)

Hiermee geconfronteerd, verklaarde u dat u wel naar de politie stapte maar dat ze zeiden dat ze u niet konden helpen.

Toen u hierop geconfronteerd werd met uw aanvankelijke verklaring als zou u niet naar de politie gestapt zijn, stelde u dat u had geantwoord op de vraag of u een klacht schreef. Er werd u echter wel degelijk gevraagd of u naar de politie ging nadat deze drie personen waren langsgekomen (CGVS, p.22), zodat uw verklaring dan ook niet kan volstaan ter verklaring van de vastgestelde tegenstrijdigheid.

Voorts verklaarde u voor het Commissariaat-generaal dat u het onteigeningsbevel voor het eerst zag toen de drie mannen naar uw huis kwamen. (CGVS, p.22) U had er op dat moment nog geen melding van gemaakt dat u al eerder op de hoogte was van de onteigening. (CGVS, p.17-18)

In de vragenlijst van het Commissariaat-generaal had u echter verklaard dat u begin januari naar het gemeentebestuur van Tsalka werd opgeroepen en dat u daar van een afgevaardigde het onteigeningsbevel, getekend door de president, te zien kreeg. (vragenlijst CGVS, p.2)

Hiermee geconfronteerd, verklaarde u in eerste instantie dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken niet de mogelijkheid had gehad om het volledige verhaal te vertellen. Toen u de mogelijkheid kreeg om dit te verduidelijken, verklaarde u dat u inderdaad naar deze afgevaardigde ging in januari 2011, vóór de drie mannen naar uw huis kwamen. (CGVS, p.22-23)

Dit is echter in tegenspraak met uw eerdere verklaringen als zou u het betreffende onteigeningsbevel voor het eerst gezien hebben toen de drie mannen naar uw huis kwamen.

Bovenstaande tegenstrijdigheden raken aan de kern van uw asielrelaas, met name de onteigening van uw boerderij.

Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid ervan verder ondermijnd.

De door u neergelegde documenten aangaande uw woonst en eigendom kunnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen.

Het testament waarin uw grootmoeder de gronden aan u naliet dateert van de periode van de Sovjet-Unie en u kreeg de erfenis in 1997. (CGVS, p.9) Bijgevolg kan het de vermeende onteigening niet aantonen. Dit geldt eveneens voor de beschrijving van de gronden die u erfde (stuk 12) aangezien het document ook dateert van 1997, zijnde lang voor de vermeende onteigening in 2011. Daarenboven vermeldt het bewijs van woonst d.d.28/01/2011 dat u op dat moment nog steeds eigenaar was van 1.17 hectare grond.

Volledigheidshalve wordt nog opgemerkt dat wat betreft de algemene situatie van de Armeense minderheid in Georgië, uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (een kopie werd aan het administratief dossier toegevoegd), dient te worden afgeleid dat personen van Armeense origine actueel in Georgië niet vervolgd worden in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Bijgevolg kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De overige door u neergelegde documenten vermogen niet om bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

De Georgische identiteitskaarten van u en uw vrouw, uw rijbewijs, de geboorteaktes van u en de kinderen, en uw huwelijksakte bevatten enkel gegevens betreffende jullie identiteit en familiebanden die door mij op dit moment niet in twijfel getrokken worden.

De getuigenverklaringen van A.A. (...), L.B. (...) en A.E. (...) stellen dat u vervolgd werd omwille van uw politieke overtuiging en activiteiten. Echter, uit uw verklaringen blijkt dat deze getuigenissen geschreven werden op uitdrukkelijk verzoek van u (via uw zus). Bovendien zijn twee van deze personen burens van u en werkte de derde persoon op uw boerderij. (CGVS, p.4-5) Gelet op het gesolliciteerde karakter van deze stukken, uw banden met de auteurs ervan en de algemene verwoording is de bewijswaarde ervan zeer beperkt en wegen zij niet op tegen de eerder gedane vaststellingen.

Het attest van woonst d.d.05/06/2010 handelt niet over uw problemen. (CGVS, p.7)

De door u neergelegde artikels in verband met uw 'partij' Edinij Dzhavakhk en de problemen waartegen jullie streden in Tsalka, vermelden volgens u nergens uw naam, noch de problemen die u persoonlijk zou hebben gekend. (CGVS, p.8) Bijgevolg kunnen zij de door u verklaarde problemen niet op objectieve wijze staven."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 27 maart 2012 een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; ze vervolgen met een aantal theoretische opwerpingen aangaande de motiveringsplicht.

Verzoekers stellen dat de Armeniërs de grootste etnische minderheid in Georgië zijn en dat Georgië niet veel vooruitgang heeft geboekt bij de integratie van Armeense en Azeri minderheden. Verzoekers benadrukken dat spanningen worden gevoeld in de Samtskhe-Javakheti en Kvemo-Kartli, waar minderheden geconcentreerd zijn.

Ze vervolgen met een uiteenzetting betreffende de problemen die minderheden in Georgië ondervinden. Verzoekers stellen nog dat (zie verzoekschrift, p. 7) *"De aanvrager heeft blootgesteld gevallen van vervolging, politiegeweld hij werd onderworpen, en de motivatie om te streven naar het bevorderen van de rechten van de Armeense minderheid van Georgië. De gebeurtenissen waarin hij betrokken was bij dit effect, verspreid de folders, hebben de steun van de Armeense kandidaten behaalde de verbeurdverklaring van zijn eigendom, ontkenning van subsidies, de vrijheidsberoving, en intimidatie door de autoriteiten Armeens. Wat de aanvrager is geen tekort aan krediet als gevolg van discriminatie gevallen zijn gemeld door diverse rapporten, naar Tbilisi.*

In 2010 werden twee Armeniërs ten onrechte beschuldigd van spionage. G.S. (...) is nog op vrije voeten. V.C. (...) in de gevangenis zit sinds 2008, veroordeeld tot 10 jaar in de gevangenis in 2009 op beschuldiging van verstoring van de openbare orde, verzet krachten, bedreigingen voor de rechtshandhaving en illegaal bezit wapens. Het zou ook worden betrokken bij de moord op politie Chief District Akhalkalali, S.P..

Zij zijn lid van de Beweging Verenigde Javakhk die de rechten van de Armeense minderheid in Georgië en meer autonomie voor de minderheid verdedigt. De aanvrager ingediende documenten en de verstrekte informatie die eer te geven aan een lid van de Beweging. "

Verzoekers vragen van hen de status van vluchteling te erkennen of hen minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Verzoekers vragen tevens de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal.

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, N.G., zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoeker, A.G., de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.3. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekers uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekers de motivering van de bestreden beslissingen betwisten en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden (RvV, nr. 21.752 van 22 januari 2009).

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. De commissaris-generaal heeft in de bestreden beslissingen duidelijk en omstandig de motieven uiteengezet waarop hij zijn besluit steunt om van verzoekers noch de status van vluchteling te erkennen, noch de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Verzoekers beperken zich in hun verzoekschrift tot een theoretische uiteenzetting aangaande de motiveringsplicht, tot een summiere herhaling van de feiten en tot een verwijzing naar de situatie van minderheden in Georgië, zonder de motieven van de bestreden beslissingen evenwel concreet te weerleggen.

De Raad laat dienaangaande opmerken dat een theoretische uiteenzetting betreffende de motiveringsplicht en de verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaan om

aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft, een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

De Raad wijst er tevens op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging evenmin volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen –ook al moet niet bewezen worden dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden- en verzoekers dienen in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. Verzoekers blijven hier echter in gebreke.

Verzoekers maken aldus niet aannemelijk dat ze een gegronde vrees koesteren voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat ze bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet.

2.7. De Raad is van mening dat de bestreden beslissingen op een correcte wijze genomen en gemotiveerd zijn. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekers zelf aangevoerd tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal bevatten de bestreden beslissingen gedetailleerde overwegingen die de beslissingen afdoende motiveren.

De Raad is van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE